

εἶχεν ἀκούσει, καὶ πάραυτα ἢ ἐν τῷ σκηνώματι λαβοῦσα χώραν σκηνή ἀνέβη φοβερά εἰς τὸ πνεῦμά της, καὶ τὸν βραχίονα ἤρπασε τοῦ πατρὸς της. Οὔτε τὸ ἐλάχιστον τῆς μαύρης κίνημα δὲν διέφυγε τὸν Ταμαριέζ.

— Τί ἔχει λοιπὸν καὶ γελαῖ οὕτως ἡ παράφρων αὐτῆ γραῖα; ἀνέκραξεν ὁ μαρκέσιος, τὸν ὁποῖον ἡ θεὰ τῆς Λουίζης ἔρριπτε πάντοτε εἰς ὄργην.

— Ὁ αὐθέντης ἀπατάτα, ἐπανελάβεν ἡ μαύρη, ὅταν λέγῃ ὅτι ἡ Λουίζα εἶναι παράφρων· εἶπα εἰς τὴν κυρίαν Ῥόζαν ὅτι θὰ μ' ἐπανάδη, καὶ ἦλθα διὰ νὰ τῇ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν ἐκείνην τὴν ὁποίαν τσακίς μ' ἐζήτησε. Θὰ κλαύσης, ἀκούουσά την, κυρία Ῥόζα, διότι εἶσαι καλὴ, τόσον καλὴ ὥστε ὅλοι οἱ μαῦροι ὅπου σὲ βλέπουν νὰ περνᾶς τὴν κωρικὴν, ὅταν ἐπιστρέφῃς ἀπὸ τὴν λειτουργίαν, κἀμόνοι τὸν σταυρὸν των καὶ πρκακαλοῦν τὸν Θεὸν νὰ διδῇ ζωὴν εἰς τὴν νέαν λευκὴν τῆς Γιεστέρας.

Ἀπαρτισάσης δὲ τοὺς λόγους τούτους τῆς μαύρης, σαρδωνικὸν μειδίαμα συνέστειλε τὰ χεῖλη της.

— Φύλαττε τὰς μωρολογίας σου διὰ τὰ κτήνη τοὺς συμπατριώτας σου, ἐπανελάβεν ἀνυπομονῶν ὁ μαρκέσιος, καὶ δεῖξέ μας τὴν ῥάχιν σου.

— Ὁ αὐθέντης; θὰ εἶδῃ τώρα ἀμέσως ἂν λέγω μωρολογίας, ἀπεκρίθη ἡ μαύρη, καὶ μὲ τὸ βλέμμα ἀποποπλανημένον, ἤρχισε τὴν ἀκόλουθον διήγησιν ἀπὸ δάκρυα συνοδευομένη καὶ ἀλλόκοτα σχήματα.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΛΟΥΚΙΑΗ

{ Συνέχεια ἴδε φυλ. 13 }.

Ζ'.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἡ ζωὴ τοῦ πύργου πρὸς στιγμὴν διαταρχθεῖσα ἀνέλαβε τὸν συνήθη ρόθον αὐτῆς. Ἡ σπουδὴ, ἡ φιλία, ἀτελεύτητοι συνδιαλέξεις διεμοιράζοντο τὰς ἡμέρας τῆς Λουκίλης. Ποτὲ δὲν ἐχόρταινεν ἐρωτῶσα τὸν Φρεδερίκον περὶ τῆς μητρὸς του, τῆς ἀδελφῆς του, τῶν δοκιμίων του, ἤθελε νὰ μάθῃ τὸν λόγον ὃ ὁποῖος ἔφερον αὐτὸν εἰς Ἅγιον Μαυρίκιον, καὶ πῶς εἶχε ζῆσει μέχρις ἐκείνου. Καὶ ὁ Φριδερίκος διηγείτο φαιδρῶς τὰς πρώτας αὐτοῦ δοκιμίας καὶ τὰ πρώτά του ἔργα. Ὡμίλει περὶ τῆς τέχνης του μὲ ζέσιν, καὶ μὲ ἀπλότητα ὡμολόγει τὴν ἀλαζόνα καὶ φιλόπονον πτωχείαν του. Ἀκολουθῶς ἐπήρχετο ἡ διήγησις τοῦ ταξειδίου του, καὶ ἡ Λουκίλη τὸν ἠκολούθει, μειδιῶσα, πότε μὲν εἰς τὰς ἀμυώδεις λειωφόρους, πότε δὲ εἰς τὰς χλοεράς στενωπούς. Διέγραφεν ἀκολουθῶς μὲ τρόπον γοητευτικὸν ὅλα τὰ πρῶτότυπα ὅσα εἶχον τεθῆ ἔμπροσθέν του, τῶν ὁ-

ποίων τὰ ἀλλόκοτα πρόσωπα ἀπεικονισθέντα μὲ ἀσυμπαθῆ ἀκρίθειαν καὶ πίστιν εἶχον συστήσει τὴν προικα τῆς ἀδελφῆς του. Τὴν ἀφιξίν αὐτοῦ παρὰ τῆ γηραιᾶ του μητρὶ, τὸν γάμον τῶν δύο μερμνηστευμένων, τὰς ποιητικὰς του ἐν Κρεῦζη ἐκδρομάς, τὴν εἰς Ἅγιον Μαυρίκιον εἰσοδὸν του καὶ τὴν εἰς τὸν Χρυσῶν Ἀετῶν δειμονήν του, τίποτε δὲν παρέλειπε, ἀλλὰ διηγείτο τὰ πάντα μετὰ χάριτος. Δὲν ἐλησμόνησε οὐδ' αὐτὴν τὴν σημαίαν τοῦ πολιούχου ἀγίου, τὴν καταβρωθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀδιακρίτων μυῶν. Μ' ὄλον δὲ τὸ σέβας τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸς τὸν ἀγαθὸν ἐρημέριον, ἡ Λουκίλη δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ εὐθυμον ῥῆξιν γέλωτος ἀκούσασα τὴν διήγησιν τοῦ ἐπεισοδίου τούτου. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου εὐχαρίσται αὐτὴν ἡ διήγησις περὶ τῆς νέας ἐκείνης ἀδελφῆς τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζε, καὶ ἀκταπαύστως κερκάλει τὸν Φρεδερίκον νὰ τῇ διηγηθῇ ἐκ νέου τὴν εὐτυχίαν τοῦ νέου ἀνδρῶνιου.

— Θέλω νὰ γνωρίσω τὴν ἀδελφὴν σου, καὶ θὰ μοῦ τὴν φέρεις; ἢ ὅταν ἐπανεῖλθῃ ἡ μήτηρ μου, θὰ υπάγωμεν ὁμοῦ νὰ τὴν ἰδῶμεν. Θὰ τὴν ἀγαπήσω, ὦ! θὰ τὴν ἀγαπήσω πολὺ· πιστεύεις ὅτι θὰ μ' ἀγαπήσῃ καὶ αὐτὴ; ἔλεγε.

Πολλὰκις ἄλλοτε, ἡ συνδιάλεξις ἐλάμβανε χαρκατῆρα σοβαρότερον. Ὅπως εὐχαριστήσῃσι τὴν περιέργειαν τῆς Λουκίλης, ὀλιγώτερον ἀκόμη παρ' ὅπως γονιμοποιήσῃσι τὴν παρθενικὴν ἐκείνην ψυχὴν, οἱ δύο γέροντες σπουδαίως ὠμίλου μετ' αὐτῆς περὶ τῆς μετριοπαθοῦς αὐτῶν υπάρξεως ἀφωσιωμένης ὅλως εἰς τοὺς δυστυχεῖς. Ἀκούουσα δὲ αὐτῶν, ἡ Λουκίλη ἐνόησε τὴν ἀγιότητα τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς θρησκείας. Καὶ ἡ καρδία της ἠνοίγετο περιχαρῶς εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἀγαθοεργίας. Ἐπειτα, ὅταν ἤρχετο ἡ σειρά της, διηγείτο πᾶν ὅ,τι εἶχε διαλογισθῆ, πᾶν ὅ,τι εἶχεν αἰσθανθῆ πρὶν εἰσελθεῖ εἰς τὸν κοινὸν βίον.

— Ἡ κατάστασις εἰς ἣν εὐρισκόμην ἦτο πολὺ παράδοξος, καὶ λόγον αὐτῆς ματαίως ἤθελα πειραθῆ νὰ σὰς δώσω. Τὰ πάντα ἐνόουν, ἡσθανόμην ὄλην τὴν ἀξίαν τῶν ἐπιδαψιλευομένων μοι φιλοστόργων φροντίδων. Ἦμην πλήρης εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀγάπην ἢ ὁποία ἐργηγοῦρε περὶ ἐμέ· ἤθελα ν' ἀποκριθῶ εἰς τὰς θωπείας τῆς μητρὸς μου, ἀλλὰ δὲν εὕρισκα λέξεις ὅπως ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ιδέας τὰ ὁποῖα συναθροῦντο, τὰ ὁποῖα ἐβόμοδον ἐντός μου ὡς μελισσῶν ἐργαζομένων ἐσμός. Πόσον καλὸς ὑπῆρξες, ὦ δόκτορ, διὰ τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο παιδίον! Καὶ σὺ ἐπίσης, ὦ φίλε μου, προσέθετε ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ποιμένα. Σὰς ἠγάπων καὶ νὰ σὰς τὸ εἶπῶ δὲν ἠδυνάμην. Ἀδιαλείπτως ἤκουα εἰς τὸ στήθός μου ὡς κρότον πηγῆς ἢ ὁποία θέλει μὲν νὰ ἐκχειλισθῇ, δὲν δύναται ὅμως νὰ διασχίσῃ τὸν βράχον καὶ νὰ διέλθῃ. Ἄν ἐδοκίμαζα νὰ διαλύσω τὴν σιωπὴν, αἱ προσπάθειάι μου ἐδιπλασίαζαν τὴν σύγχυσιν τῶν λογισμῶν μου ἢ ζωῆ μ' ἐπνιγε καὶ ἡ πάλη μου ἀπετελειούτο διὰ τῆς ἀποκαρτερήσεως. Τὸ τί υπέ-

φερα δὲν δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ. Ὅταν ἡ μήτηρ μου ἐνηγκαλιζέτο τὰ γόνατά μου φωνάζουσα. Ἀκουσαί μου! ἀποκρίσου μοι! . . μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ καρδιά μου ἤθελε νὰ διαρρήξῃ, καὶ ἐπιπτα ἀθυμοῦσα, κατασυντετριμμένη διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου. Ἡμὴν μόνη, καὶ ἠγάπων τὴν φύσιν ἡ ὁποία τὰ πάντα δίδουσά μοι, οὐδὲν μοὶ ἐζήτηι. Ἐκτὸς τούτων, συγκεχυμέναν μόνον ἐνθύμησιν ἐτήρησα τῶν θλιβερῶν ἐκείνων χρόνων. Ἡ εἰκὼν τοῦ παρελθόντος δὲν εἶνε δι' ἐμὲ παρὰ ὄνειρον, τοῦ ὁποίου τὰ διάφορα φαντάσματα ἀδυνατῶ ν' ἀνακαλέσω ἐναργῆ εἰς τὴν μνήμην μου. Ἡ ζωὴ μου ἤρχισε ἀφ' ἧς ἡμέρας σὲ εἶδον ἐγερθεῖσα τοῦ ὕπνου μου.

Καὶ ἡ Λουκίλη ἐνητένιζεν ἐπὶ τοῦ Φρεδεरिकοῦ βλέμμα εὐγνωμον.

Ὁ δὲ ἰατρὸς ἤκροατο τὴν διήγησιν ταύτην τὴν ἀφελῆ, ὡς ἤθελεν ἀκροασθῆ τὴν παράδοσιν καθηγητοῦ.

Ἐν τούτοις, τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος ἤγγιζεν, ἀλλ' ἡ Κ. Μονσαβρὲ δὲν εἶχεν ἐπανελθεῖ, καὶ τίποτε περὶ αὐτῆς δὲν εἶχον μάθει. Ὁ δόκτωρ εἶχε γράψει ἐκ νέου, καὶ ἤδη εἰς τὸν πρέσβυν τῆς Γαλλίας εἰς Μιλάνον, εἰς Βενετίαν, εἰς Ῥώμην, εἰς Φλωρεντίαν, ἀλλ' εἰς μάτην ἡ Κ. Μονσαβρὲ δὲν εἶχε διέλθει δι' οὐδεμιᾶς τῶν μητροπόλεων τῆς Ἰταλίας. Εἶχε στείλει ἀπεσταλμένον εἰς Παρισίους, ἀλλ' οὐδ' ἐντεῦθεν ἔμαθάν τι. Ἡ οἰκία τοῦ ὑποκόμητος ἦν κεκλεισμένη ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ μηνῶν. Τί ἐγένετο λοιπὸν ἡ Κ. Μονσαβρὲ; Εἰς ποίας χώρας περιῆγε τὴν θλιψὴν αὐτῆς; Ἐνῶ ἡ δύστηνος περιῆγε τὴν ἀπόγνωσιν τῆς μακρᾶν, ἡ εὐτυχία τὴν περιέμενεν εἰς τὴν φλιάν τῆς θύρας τῆς . . . Καὶ εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην ὑπῆρχε τι τόσον συγκινητικόν, ὥστε ἤθελε διαρρήξῃ καὶ τοῦ ψυχροτέρου ἀνθρώπου τὴν καρδίαν.

— Διατί ἡ μήτηρ μου δὲν εἶνε ἐδῶ; ἤρῳτα ἐπιμῶνας ἡ Λουκίλη τοὺς φίλους τῆς. Διατί βραδυνοί νὰ ἐπανελθῇ; Μὲ κλαίει καὶ οὐδεὶς τῆ λέγει ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς ζῆ καὶ τὴν ἐπιποθεῖ.

Ἄλλοτε ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς τὸν κόσμον ὀλόκληρον. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ψυχικὴ τῆς ἀλάνθαστος ὁρμὴ ἤθελε ὀδηγήσῃ τὰ βήματά τῆς. Ἡρνεῖτο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ κόσμος, ὅσον μέγας καὶ ἂν ὑποθεθῇ, ἤθελε δυναθῆ ἐπὶ πολὺ νὰ τὴν κρύψῃ ἀπὸ τὴν φιλοστοργίαν τῆς. Ἄλλοτε πάλιν, μόνη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, καθημένη ἐμπροσθεν τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου τῆς, τὴν ἐκάλει μεγαλοφῶνως. — Μῆτέρ μου! μῆτέρ μου! ἔλεγεν ἤλθεν ἡδὴ ἡ σειρά μου καὶ σὲ κράζω ἄκουσέ με! ἀποκρίσου μου, μῆτέρ μου! Ἄν ἤκουε θόρυβόν τινα ἐταράσσετο ἂν ἤκουε κάλπασμα ἵππου ἢ ὀχήματος κυλισμὸν ἐν τῇ ὁδῷ, τὸ αἷμα συνῆρreen εἰς τὴν καρδίαν τῆς. Ἐνθυμεῖται βεβαίως ὁ ἀναγνώστης τὸν πιστὸν σύντροφον τὸν ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ τῆς Λουκίλης παιδίου οὔσης, τὸν ἐπαναφέροντα αὐτὴν εἰς τὸν πύργον ὁσάκις ἐλησμονεῖτο εἰς τὰ δάση. Ὡς τότε, καὶ ἡδὴ παντα-

(Εὐτέρ. Τόμ. ΣΤ'. φυλ. 14)

χοῦ καὶ πάντοτε τὴν παρηκολούθει, αἰείποτε εὐρίσκετο εἰς τοὺς πόδας τῆς. Ἡ νέα κόρη τῷ ἔλεγεν ἐνίοτε. — Τοῦρκε, ποῦ εἶνε ἡ μήτηρ μου; ζήτησέ τὴν, καλέ μου κῦον! Καὶ ὁ Τοῦρκος πάραυτα, σείων τὴν οὐρὰν του, ἔτρεχεν ὀσφραϊνόμενος ὅλας τὰς γωνίας τοῦ οἰκήματος, ἔτρεχεν εἰς τὰς αὐλὰς, εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς πεδιάδας πενθίμους ἀφίνων ὑλακὰς, ἔπειτα ἐπανήρχετο, καταβεβιθασμένα ἔχων τὰ ὦτα, καὶ ἠπλοῦτο εἰς τοὺς πόδας τῆς νέας κυρίας του, ἥτις θλιβερώς τὸν ἐθώπευε. Ἡρχοντο μάλιστα ἡμέραι καθ' ἃς ἡ ἀποκαρτέρησις ἐκυρίευε τὴν Λουκίλην ἄλλ' οἱ τρεῖς φίλοι ἠγρύπνουσαν ἐπ' αὐτῆς, καὶ διὰ γλυκεῶν λόγων τὴν παρηγόρουσαν καὶ τὴν ἐνεθάρρουναν. Καὶ ὁ μὲν ἰατρὸς τῇ ὑπέσχετο τὴν προσεχῆ ἐπάνοδον τῆς Κ. Μονσαβρὲ, ὁ δὲ ἐφημέριος τὴν ἐδίδασκε τὴν ὑποταγὴν ἡμῶν πρὸς τὰς θείας βουλὰς, ὁ δὲ Φρεδεरिकὸς ἐδιπλασίαζε τὴν προθυμίαν του καὶ τὴν ἀδελφικὴν τρυφερότητα. Συγκινουμένη ἐκείνη τότε ὑπὸ τῶν φιλοστοργῶν φροντίδων, τὸ ἀξιαγάπητον παιδίον ἐφοβεῖτο μὴ γίνεαι ἀχάριστος, καὶ ἀνελάμβανεν ἐλπίδα καὶ ἐγένετο εὐτυχής.

Αἱ πρῶται ὥραιαι ἡμέραι συνεπλήρωσαν τὴν ἀναγέννησίν τῆς. Παρευρέθη εἰς τὴν ἔγερσιν τῆς φύσεως, ὡς ἡ Εὐὰ θεωμένη κατὰ πρῶτον τὰ θέλητρα τῆς Ἐδέμ. Ἡ νεότης καὶ ἡ εὐφυΐα ἠκτινοβόλουσαν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ βλέμματός τῆς τοῦ ἄλλοτε ἀκινήτου. Ποτὲ ὠραιότης γλυκυτέρα δὲν εἴχε μειδιάσει εἰς τὴν λάμψιν τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ πάντα ἐπόαζον, ἔψαλλον, ἦνθον καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἦν μία τῶν χαρίτων τῆς πλάσεως. Μετὰ τοῦ φθινοπόρου εἶχον ἐπανελθεῖ οἱ μακροὶ περίπατοι. Ὁ Φρεδεरिकὸς δὲν ἐσυλλογιζέτο πλέον ν' ἀναχωρήσῃ ἔλησμονεῖ πᾶν ὅ,τι δὲν ἦτο Λουκίλη. Ν' ἀναπνῆ τὸν ἀέρα τὸν ὁποῖον ἐκείνη ἀνέπνεε, νὰ μεθύσκειται κατὰ πᾶσαν ὥραν ἀπὸ τὸ θέλητρον τῆς φωνῆς καὶ τῆς παρουσίας τῆς, καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἀνειροπόλοι, τίποτε ἄλλο δὲν ἐζήτηι. Ἡ συνείδησις του ἦν ἡσυχός ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῆ, ἀλλ' ὁ δόκτωρ τὸν εἶχεν ἐμποδίσῃ ὁμιλῶν εἰς αὐτὸν περὶ ἐκπληρώσεως καθηκόντων. Τί τῷ ἐπεφύλαττε τὸ μέλλον; Ὅποῖον ἤθελεν εἶσθαι τὸ τέλος τῆς παραταθείσης διαμονῆς αὐτοῦ εἰς τὸν πύργον τοῦ Μονσαβραῖ; Περὶ τούτου δὲν ἀνησύχει, δὲν ἐταράττετο, ἀλλ' ἄφινε νὰ τρέχωσιν αἱ ἡμέραι.

Η'.

Ἀπὸ πολλοῦ ἡδὴ ἡ Λουκίλη ἐπεθύμει νὰ καταβῇ εἰς Ἅγιον Μαυρίκιον, κυριακὴν τινα, ἐν ὠραία τινὶ προίτῃ, ἔλαβε λοιπὸν τὸν βραχιόνα τοῦ δόκτωρος καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ χωρίον ὃ Φρεδεरिकὸς ἐβάδιζε πλησίον αὐτῆς. Ἐφθασαν δὲ ἐπὶ τῆς πλατείας, ὅτε εἶχε συναθροισθῆ πλέον ὕλοντὸ σιωπηρὸν πλῆθος τοῦ χωρίου, ἐν τῷ ἀγροτικῷ ναῷ ἡ θεία λειτουργία ἤρχιζεν ἡδὴ. Οἱ χωρικοὶ οἵτινες δὲν ἐγνώριζαν τὴν Κ. Μονσαβραῖ παρὰ διὰ τῶν ἀγαθοεργιῶν τῆς, πρ-

λύ ολιγώτερον ἐγνώριζαν τὴν κόρην τῆς. Ἀλλὰ, ὡς γνωστὸν, ἡ πτωχὴ ἀθῶα ὑπῆρξεν, εἰς διάστημα δεκαετῆς, ἡ μεγαλύτερα ἐνασχόλησις τοῦ χωρίου. Ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου τῆς τοὺς εἶχε καταλυτήσει καὶ ἡ ἀνάστασις τῆς ἦν τὸ ἀντικείμενον ὄλων τῶν συνδιαλέξεων. Ἐνόσω διήρκει λοιπὸν ἡ λειτουργία ὅλα τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Φρεδερίκου, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν ὡς σώσαντα αὐτὴν, ὡς εἶχε σώσει ἄλλοτε τὸ χωρίον διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως τῆς σημαίας τοῦ Ἁγίου Μαυρικίου. Ἐξελθόντες τῆς ἐκκλησίας περιεκυκλώθησαν ὑπὸ πλήθους συνωθουμένου, τὸ ὁποῖον τοὺς συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας τοῦ κελίου τοῦ ἐφημερίου. Ἡ Λουκίλη διέμεινεν ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ πρεσβυτέριον, ἀπεσῶρη δὲ λαβοῦσα πάλιν τὸν βραχίονα τοῦ δόκτωρος Βικεντίου· ἀλλὰ, μετὰ τινὰ βήματα, ζητηθεὶς ὁ ἱατρὸς ἐκ μέρους ἀσθενοῦς τινος, παρεχώρησεν εἰς τὸν Φρεδερίκον τὸν βραχίονα τῆς Λουκίλης, καὶ οἱ δύο νέοι διεληθόντες τὴν πλατείαν ἔφθασαν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐσκαμμένην ἀτραπὸν, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὰς εὐφημίας τῶν χωρικῶν οἱ ὁποῖοι τοὺς ἤνοιγαν διάβασιν.

Ἡ Λουκίλη καὶ ὁ Φρεδερίκος ἔσπευσαν ν' ἀπαλλαγῶσι τῆς περιεργείας τῶν ἰθγενῶν. Ἐβάδιζαν ἐπὶ τοῦ ἐρήμου μονοπατίου, συγκρατούμενοι διὰ τῶν βραχιόνων. Αὕτη ἦτον ἡ πρώτη περίστασις καθ' ἣν εὕρισκοντο μόνοι· καὶ ἐμεθύσκοντο ἄνευ παραχῆς καὶ μὲ συνειδήσιν γαληνιαίαν ἐκ τῆς εὐ-

τυχίας ἐκείνης τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχον ζητήσει. Καὶ τίποτε μὲν ἐξ ὧσων δὲν ἤθελον εἰπεῖ ἐνώπιον τοῦ ἐφημερίου καὶ τοῦ ἱατροῦ δὲν ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους, καὶ μολοντοῦτο ἦσαν εὐτυχεῖς αἰσθανόμενοι ὅτι ἦσαν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, περιπατοῦντες ἄνευ μάρτυρος ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ. Ποτὲ δὲν εἶχον ἀνησυχήσει διὰ τὰ ἐπιτηροῦντα αὐτοὺς βλέμματα, καὶ μολοντοῦτο μετ' ἀφράστου εὐχαρισήσεως ἀπῆλθον τῆς πρώτης ἐκείνης ὥρας τῆς μοναξίας καὶ ἐλευθερίας. Ἡ ἑσπέρα ἦν ὡραία. Βήματά τινα ἀπὸ τοῦ πύργου, ὑπῆγαν καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ κατωφεροῦς τινος λοφίσκου, ἔνθα κατὰ πρῶτον ὁ Φρεδερίκος εἶχεν ἰδεῖ τὴν Λουκίλην.

— Ἐδῶ, εἶπεν ὁ Φρεδερίκος, ἐπ' αὐτῆς τῆς θέσεως ὅπου εἴμεθα σὲ εἶδα κατὰ πρῶτον. Ἦτο τότε ὡραία φθινοπωρινὴ ἡμέρα. Μόλις δὲ σὲ εἶδα, καὶ ἦσο ἤδη ἡ μοναδικὴ ἐνασχόλησις τῆς ζωῆς μου.

Καὶ ὁ νέος καλλιτέχνης διηγήθη ποίαν αἰφνιδίαν συμπάθειαν εἶχεν αἰσθανθῆ διὰ τὴν τύχην τῆς Λουκίλης. Ὁ λόγος του εἶχε τὴν δύναμιν καὶ τὴν εὐχερῆ εὐγλωττίαν τῶν εἰλικρινῶν αἰσθημάτων. Ἡ Λουκίλη κατατεθελγμένη δὲν ἐφαντάζετο νὰ τὸν διακόψῃ. Ἡ φωνὴ τοῦ Φρεδερίκου ἔφθανεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς, δροσερωτέρα, εὐωδιστέρα τοῦ ἀέρος τοῦ κυρτοῦντος τὴν κορυφὴν τῆς περὶ αὐτοὺς χλόης.

Ὅτε δὲ ἔπαυσεν ὁμιλῶν.

— Οὕτω λοιπὸν, εἶπεν ἐκείνη, πρὶν μὲ γνωρίσης, ἐσυλλογίζεσο ἐμὲ, συνέπασχες εἰς τὴν δυστυχίαν μου· ὦ φίλε μου, εἶσαι πολὺ ἀγχθός. Ἀφοῦ

λοιπόν ευρισκόμεθα μόνοι, θέλω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ καὶ ἐγὼ πράγμα τι τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐκμυστηρευθῶ ἐνώπιον τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ ἐφημερίου. Ὅτε ἡ ζωὴ μου δὲν ἦτον ἀκόμη παρὰ ὄνειρον ἐπίπονον καὶ βασανιστικόν, ἔβλεπα κατὰ πᾶσαν νύκτα μυστηριώδεις τι ὄν τὸ ὁποῖον ἐκάθητο εἰς τὸ προσκέφαλόν μου, καὶ τὸ ὁποῖον σοῦ ὠμοιάζεν ὡς ἀδελφός. Μὲ ἔβλεπε μειδιῶν καὶ ἠσθάνομην τὴν διάνοιάν μου δεσμευομένην. εἰς αὐτόν. Μοὶ ἐλάλει, καὶ εὐκόλως εὗρισκα λόγους νὰ τοῦ ἀποκριθῶ. Εἶχεν ὅλους τοὺς χαρακτῆράς σου ἢ φωνὴ τοῦ ἦτο γλυκεία ὡς ἡ ἐδική σου ὅτε δὲ σὲ εἶδα εἰς τὴν ἔγερσίν μου, ἀνεγνώρισα τὸν φίλον τὸν ἐπισκεπτόμενον τὰ ὄνειρά μου.

Εἶχον δὲ πέσει εἰς σιωπηρὰν ὄνειροπόλησιν ἐσίγων, ὅπως κάλλιον ἀκούωσι τὴν θεϊαν φωνὴν τῶν ψυχῶν των. Δύο βήματα μακρὰν τοῦ μέρους ἐφ' οὗ ἐκάθητο, ὁ ἱατρός ὁ ὁποῖος, τοὺς εἶχε προφθάσει χωρὶς νὰ ἦναι αὐτὸς ὁρατός, τοὺς παρετήρει ἀπὸ τινῶν στιγμῶν μὲ ἦθος σκεπτικὸν καὶ γλυκῦ.

— Τέκνα μου, εἶπε μετ' ἀγαθότητος, εἶναι πλέον ἐξώρας ὁ Ἱπποκράτης λέγει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεται τις πολλὴν ὥραν εἰς τὴν δρόσον τῆς νυκτός.

Ἄγνοι ὡς ὁ οὐρανὸς ὁ ἀκτινοβολῶν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς των, οἱ δύο νέοι δὲν εἶχον αἰσθανθῆ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἱατροῦ, οὔτε ἐρύθημα εἰς τὸ μέτωπον οὔτε ταραχὴν εἰς τὴν καρδίαν, δὲν ἠσθάνθησαν μὲν ἐντροπὴν, ἠσθάνθησαν ὅμως συγκίνησιν.

Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ περιπάτου διήλθε σιωπηλόν, καὶ ὁ βραχίον τῆς Λουκίλης ἔτρεμεν ὑπὸ τὸν τοῦ ἱατροῦ. Μόλις ἐπανελθὼν εἰς τὸ κατάλυμά του, ὁ Φρεδερίκος ἀντὶ νὰ διέλθῃ τὴν ἐσπέραν του μετὰ τοῦ ξένου, ὡς συνεθίζε νὰ πράττῃ, τοῦ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα καὶ εἰς τὸν κοιτῶνά του ἀπεχώρησε ἢ εὐτυχία ἔχει ἀνάγκη ἡσυχίας πρὸς κατανόησιν αὐτῆς, καὶ, ὡς ἡ θλίψις, εἶναι φίλη τῆς μονώσεως. Οἱ ἀστέρες ὠχρίων, ἡ ἀνατολὴ ἤρχιζε νὰ ὑποφώσκη, καὶ ὁ ἱατρός Βικέντιος ἀκόμη περιεπάτει εἰς τὰς δενδροστοιχίας τοῦ κήπου του. Εἶχεν ἰδεῖ τὴν προτεραιάν τὴν ἄζωον ὄνειροπόλησιν τῆς Λουκίλης καὶ τοῦ Φρεδερίκου ἀμοιβαία ὁμολογία δὲν θὰ τὸν ἐμάνθανε περισσότερο. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ ἀγαθὸς ἱατρός δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἐν τῇ κλίσει τῆς νεάνιδος πρὸς τὸν νέον καλλιτέχνην, ἢ ὁρμὴν τινα τυχαίαν ἧς ἦτο βέβαιος ὅτι ἤθελε κατισχύσει ἢ φρόνησις. Ἐξ ἄλλου πάλιν ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, τὴν ὁποῖαν ὁ Φρεδερίκος ἐδείκνυε πρὸς αὐτὴν τὸν καθυσάχαζε πλειότερον. Ὁ ἀγαθὸς ἱατρός ἐνόει ἀργὰ ἴσως ὀλίγον, ὅτι εἶχεν ἀπατηθῆ εἰς τὰς σκέψεις του. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ, τί μέρος νὰ λάβῃ; Διότι ἡ θέσις ἦτο δηλειματικὴ. Ἄν ὁ Φρεδερίκος ἀπεμακρύνετο, τί ἤθελε γίνεαι ἢ Λουκίλη; Ἄν πάλιν ἔμενε, ποῦ ἤθελε καταντήσῃ ἢ στοργὴ ἐκείνη ἧτις δὲν ἐτόλμα ἀκόμη νὰ ὀνομασθῇ; Ἡ Κ. Μονσαβρὲ ἤθελεν ἄρᾳ γε συγ-

κατατεθῆ νὰ δώσῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς τῆς εἰς τεχνίτην παροδικόν; Ὁ ὑποκόμης, ὅστις δὲν ἔλειπεν οὐδὲ κεραίαν ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικά του καθήκοντα, θὰ ἐσυγχώρει τοιοῦτον δεσμόν; Καὶ ὅθεν καὶ ἂν ἔστρεφε τὸ πρᾶγμα, ὁ ἱατρός δὲν ἔβλεπε παρὰ προσκόμματα καὶ δυσχερείας. Ἐσυλλογίζετο περίλυπος τὸ μέλλον τῶν δύο νέων τοὺς ὁποῖους ἠγάπα, τὴν ζωὴν τῆς Λουκίλης μόλις ἀνοιχθεῖσαν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀπειλούμενην ἀπὸ δυστυχίαν. Διενεῖτο μετὰ τρόμου τὴν παρατεταμένην ἀπουσίαν τῆς Κ. Μονσαβραί, καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν καμπτόμενον ὑπὸ τὴν βαρείαν εὐθύνην, ἧτις ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς πολιᾶς κεφαλῆς του.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἔλαβεν ὀλίγων ὥρων ἀνάπαυσιν, ἐσκόπει νὰ καταβῆ εἰς τὸν χωρίον ὅπως συσκεφθῆ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἄλλ' ἐνῶ ἤνοιγε τὴν κλιδωτὴν θύραν τοῦ κήπου, εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ ταχυδρόμου τοῦ χωρίου.

— Μία ἐπιστολὴ σου, κύριε Βικέντιε.

Ὁ ἱατρός ἄφησε φωνὴν χαρῆς ἀναγνωρίσας τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐπιγραφῆς. Ἦτον ἐκ μέρους τῆς Κ. Μονσαβραί. Ἐνῶ ἐζήτουν αὐτὴν εἰς Ἰταλίαν, ἢ μήτηρ τῆς Λουκίλης δὲν εἶχεν ἀφήσει τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ἐζῆ εἰς τὸν Ἅγιον Ραφαὴλ ἀποχωρήσασα εἰς Βάρ. Ἐγραφε δέ.

« Γηραιὸ φίλε μου,

» Ἐφθασα ἐδῶ νεκρὰ μᾶλλον ἢ ζῶσα, ἠρτήθην
» δὲ νὰ ὑπάγω μακρότερα. Διατὶ τάχα; Ἡ θλίψις
» μου δὲν εἶναι ἐξ ἐκεῖνων αἱ ὁποῖαι ἐπιδιώκουσι
» διασκεδάσεις. Ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθην ἐξ αὐτῆς νὰ ἀπο-
» θάνω, μ' αὐτὴν θὰ ζήσω μέχρι τῆς τελευταίας ἡ-
» μέρας μου. Διατὶ ὑπέφερες ὥστε ὠφελήθεις ἐκ
» τῆς λειποθυμίας μου νὰ μ' ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τὴν
» κλίνην εἰς τὴν ὅποιαν ἡ θυγάτηρ μου εἶχεν ἐκ-
» πνεύσει; Διὰ νὰ σωθῶ, μ' εἶπον ἄ ἢ ἡ θλίψις δὲν
» θανατόνει, ἱατρέ. Αἰσθάνομαι τέλος τὴν δύνα-
» μιν νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν οἰκίαν ἐν ἣ ἔζησα το-
» σοῦτον χρόνον μετὰ τῆς ἀγαπητῆς μου Λουκί-
» λης. Ἐκεῖ θέλω νὰ γηράσω καὶ νὰ σβυσθῶ καὶ
» ἐγὼ, μόνη μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς. Ποτὲ δὲν ἐνόησα
» τὰς ἀσθενεῖς ἐκεῖνας καρδίας αἱ ὁποῖαι φοβοῦνται
» νὰ κατοικῶσιν εἰς τὰ μέρη ὅπου τὸ πᾶν τοῖς
» ἀνακαλεῖ ἀκαταπαύστως τὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα
» ἐλάτρευον καὶ τὰ ὁποῖα ἀπόλεσαν. Ἐντὸς ὀλίγων
» ἡμερῶν θὰ ἦμαι πλησίον σας. Εὐτυχίαν πλέον
» εἰς τοῦτον τὸν κόσμον δὲν περιμένω. Ἡ μόνη πα-
» ρρηγορία μου θὰ ἦναι τὸ νὰ ὁμιλῶ περὶ αὐτῆς
» κατὰ πᾶσαν ὥραν. Θέσε εἰς τὸ προσκεφάλαιόν
» μου τὴν εἰκόνα τὴν ὁποῖαν μ' ὑπεσχέθης. Εἶχα
» γράψῃ νὰ σοῦ τὴν ζητήσωσιν, ἀλλ' ὁ ἀδελφός
» μ' ἔφυ, σκληρᾶ εὐσπλαγγνίᾳ φερόμενος, ἐκράτησε
» τὴν ἐπιστολήν μου. Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι, Λουκί-
» λη μου, πᾶν ὅ,τι μοὶ μένει ἐκ σοῦ!
» Ἰγίαινε, ἀγαθὲ μου φίλε, ὁ Θεὸς ἄς σὲ προφυ-
» λάττῃ ἀπὸ πᾶσαν δυστυχίαν!

» ΑΜΑΛΙΑ ΜΟΝΣΑΒΡΑΙ »

Εἰς πᾶσαν ἄλλην ὥραν, ἡ ὑπόσχεσις τῆς προσε-
χοῦς ἐπανόδου τῆς Κ. Μονσαβραὶ ἤθελε πληρώ-
σει χαρᾶς τὸν ἱατρὸν Βικέντιον. Εἰς τὴν ἀκμὴν δέ,
εἰς τὴν εὐρίσκοντο τὰ πράγματα, τὴν ἔλαβεν ὡς
εὐεργεσίαν, ὡς εὐλογίαν τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ πείρα τὸν
εἶχε διδάξει ὅτι ἡ ἐπικηρύπνησις ἐπὶ τῶν δύο νέων
δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα. Ἡ ἐπάνοδος τῆς Κ. Μονσα-
βραὶ διέλυεν ἀμέσως πᾶσαν δυσκολίαν. Ἡ ἀμοι-
βαία ἀγάπη τῆς Λουκίλης καὶ τοῦ Φρεδερίκου δὲν
ἤθελε λάβει τὸν καιρὸν ν' αὐξήσῃ, ν' ἀναβλαστήσῃ
ρίζας βαθείας· ἠδύνατο νὰ χωρισθῶσι χωρὶς ἡ
ὑπαρξίς αὐτῶν νὰ καταστραφῇ διὰ παντός. Ὁ γέ-
ρων, εἰς τὸν ὅποιον ἡ εὐτυχία εἶχεν ἀποδώσει τὴν
δύναμιν τῆς νεότητός του, ἔτρεξεν εἰς τὸν κοιτώ-
να τοῦ Φρεδερίκου.

— Ἡ Κ. Μονσαβραὶ ἔγραψεν, ἐπιστρέφει! ἐ-
φώνησε· ὑπάγωμεν νὰ εἰπώμεν τὴν εὐτυχή ταύ-
την εἰδήσιν εἰς τὴν θυγατέρα της.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσας, ὁ νέος καλλιτέχνης
κατέστη ὠχρὸς ὡς ὁ θάνατος· ὁ ἱατρὸς, χωρὶς νὰ
παρητηρήσῃ τὴν ταραχὴν τοῦ προσώπου του τὸν
ἔσυρε πρὸς τὸν πύργον.

— Τέκνον μου, εἶπε πλησιάζας εἰς τὴν Λουκί-
λην ἥτις περιεπάτει εἰς τὸν κῆπον, μετ' ὀλίγας
ἡμέρας θὰ ἐναγκαλισθῆς τὴν μητέρα σου.

Ἡ Λουκίλη ἄφησε κραυγὴν χαρᾶς, καὶ ἀρπάσα-
σα τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν τῇ ἔτεινεν ὁ ἱατρὸς,
τὴν ἐκάλυψε μὲ δάκρυα καὶ φιλήματα.

Ὁ δὲ Φρεδερίκος κατηφῆς καὶ σιωπηλὸς, ἴστα-
το ὀρθίως πλησίον αὐτῆς. Εἶχεν ὄνειρευθῆ ὄνειρον
γλυκὺ, καὶ ἤδη εἶχεν ἐξυπνίσει.

Θ΄.

Ὁ Φρεδερίκος ἐνόησε παράυτα, ὅτι τὸ μέρος του
εἶχε τελειώσει, ἡ ἀποστολή του ἀποπερατώθη, καὶ
ὅτι ἐν μόνον μέρος τῷ ἔμεινε πλέον. Δισταγμὸς δὲ
δὲν ἐπετρέπετο. Καὶ μολοντοῦτο εἶχεν ἐννοήσει
συγχερόνως ὅτι ὤφειλε νὰ περιμεῖνῃ μέχρι τέλους
τὴν Κ. Μονσαβραὶ· ἡ φυγὴ του, ἐν τῇ στιγμῇ τῆς
ἀφίξεώς της, ἤθελε νομισθῆ ὡς ἔλεγχος συνειδότος.
Ὅσον δὲ διὰ τὴν Λουκίλην, ἐν μόνον αἰσθημα ἐ-
πλήρου τὴν καρδίαν της· ἔμελλε νὰ ἴδῃ, ἔμελλε
νὰ ἐναγκαλισθῆ τὴν μητέρα της. Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Φρε-
δερίκος ὤφελε ν' ἀναχωρήσῃ οὐδὲ κἄν εἰς τὸν
νοῦν της ἤλθε· ἐὰν δὲ ἤθελεν ἔλθει τις νὰ τῇ εἴπῃ
ὅτι κινδυνεύει ν' ἀπολέσῃ τὸν φίλον της, δὲν θ'
ἀπεκρίνετο ἴσως παρὰ διὰ μειδιάματος ἀδιαφορίας.

Τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα διὰ τὴν ἐπιστροφὴν. Ὁ
ἱατρὸς ἐγνώριζεν ὅτι ἡ χαρὰ δύναται νὰ βλάβῃ ὡς
καὶ ἡ λύπη, καὶ ἤθελε νὰ οἰκονομήσῃ τὴν καρδίαν
τῆς Κ. Μονσαβραὶ· ἠσθάνετο ὅτι ἤθελεν ἀποθάνῃ
ἀπὸ χαρᾶν, ἂν αἰφνιδίως τῇ ἀνήγγελλον τὴν ἀνα-
βίωσιν τῆς θυγατρὸς της. Τὰ πάντα εἶχε προῖδει,
τὰ πάντα ὑπολογίσει, καὶ ἡ Λουκίλη καὶ οἱ ὑπη-
ρέται ὑπεσχέθησαν νὰ τὸν συνδράμουν.

Πρωτῶν τινῶν ἦσαν πάντες συνηγμένοι εἰς τὴν
αἴθουσαν τοῦ πύργου, ἦτε Λουκίλη, ὁ ἱατρὸς, ὁ
ἐφημέριος καὶ ὁ νέος καλλιτέχνης.

Ἡ αἴθουσα, πλήρης ἀνθέων, πλημμυροῦσα ἀπὸ
ἥλιον, εἶχε στολὴν ἑορτῆς. Πάντες ἐφαίνοντο κα-
τεχόμενοι ὑπὸ συγκινήσεώς τινος τὴν ὁποίαν δύ-
ναται τις εὐκόλως νὰ φαντασθῆ· ὁ ἱατρὸς εἶχε λά-
βει βραχεῖαν τινα ἐπιστολὴν τοῦ ὑποκόμητος, ἀ-
ναγγέλλουσαν, τῇ αὐτῇ ἡμέρα, τὴν ἀφίξιν τῆς Κ.
Μονσαβραὶ. Οἱ δύο γέροντες ἐπάσχιζαν νὰ καθη-
συχάσωσι τὴν ταραχὴν τῆς νέας κόρης. Μάρτυς
τῆς εὐτυχίας ὄλων, ὁ Φρεδερίκος ἀπέλαυεν ἐν σιω-
πῇ τὴν μόνην χαρὰν ἥτις δὲν τοῦ εἶχεν ἀφαιρεθῆ·
ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον κατοι-
κηθεῖσθ ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, δὲν ὑπῆρχε πλέον
ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ δυστυχῆς. Δι' αἰσθήματός τινος
διακρίσεως εὐκόλως ἐννοημένης, ἠθέλησε νὰ μὴ πα-
ρευρεθῆ εἰς τὴν πρώτην συνέντευξιν· ἀλλ' οἱ φίλοι
τοῦ ἐπέμειναν λέγοντες ὅτι ἀφοῦ παρευρέθη εἰς
τοὺς πόνους, ἐχρεώσεται νὰ παρευρεθῆ καὶ εἰς τὴν
ἀνταμοιβήν.

Αἱ ὠραι παρήρχοντο βραδέως πρὸς βάσανον τῆς
Λουκίλης, τὴν ὁποίαν κατέτρωγεν ὁ πυρετὸς τῆς
προσοδίας. Καθ' ἐκάστην στιγμὴν ἔβλεπε τὸ ὠ-
ρολόγιον, ἔτρεχεν εἰς τὸν ἐξώστην, ἐβύθιζεν εἰς
τὴν πεδιάδα βλέμμα ἄπληστον, καὶ τίποτε μὴ
βλέπουσα ἐπανήρχετο καὶ ἐκάθιζε μὲ ὕφος ἀπο-
καρτερήσεως. Ἡ προσδοκία εἶναι ἡ βάσανος τῆς
εὐτυχίας. Μεσημβρίαν ἐσήμαινεν ἤδη ὁ ἄγγελος
τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Μαυρικίου. Αἴφνης, ὁ
Τοῦρκος, ὅστις ἦτον ἐξηπλωμένος εἰς τοὺς πόδας
τῆς κυρίας του, ἠγέρθη, ἀνώρθωσε τὰ ὦτα, καὶ
ὠσφράνθη τὸν ἄνεμον, σχεδὸν δὲ τὴν αὐτὴν στι-
γμὴν ἠκούσθη μακρόθεν τὸ κύλισμα ἀμάξης. Ὁ
κρότος ἐπλησίαζεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Περι-
κυκλουμένη ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, τοῦ ἐφημέριου καὶ
τοῦ Φρεδερίκου, ἡ Λουκίλη ἴστατο πλησίον παρα-
θύρου τινός. Ἦτον ὠχρὰ, ἔτρεμεν, τὸ βλέμμα της
ἦτον ἀσταθές, καὶ μὲ τὰς δύο χεῖράς της ἐκράτει
τὴν καρδίαν της. Τέλος κραυγὴ τις ἐξέφυγε τοῦ
στάθους της· ἄμαξα ταχυδρομικὴ ἐφάνη ἐπὶ τῆς
πρὸς τὸν πύργον φεροῦσας ὁδοῦ, καλπαζόντων
τῶν ἵππων.

— Ἡ μήτηρ μου! Ἡ μήτηρ μου! Καὶ ἡ νέα
κόρη ἐκινήθη ὅπως ὀρμήσῃ πρὸς ὑπάντησιν τῆς Κ.
Μονσαβραὶ, ἀλλ' ὁ ἱατρὸς τὴν ἐμπόδισεν ἐξου-
σιαστικῶς.

— Αὐτὰ εἶναι, τέκνον μου, ὅπου μοῦ ὑπεσχέ-
θης; Ἔσο κυρία τοῦ ἐξουτοῦ σου. Ἡ μήτηρ σου ἀν-
τέστη εἰς τὴν θλίψιν τοῦ θανάτου σου· θέλεις νὰ
τὴν φονεύσῃ; διὰ τῆς χαρᾶς τῆς ἀναβιώσεώς σου;

— Ναί, φίλε μου, θὰ εἶμαι γενναία· ναί, θὰ
εἶμαι κυρία ἐμαυτῆς! ἀνέκραξεν ἡ Λουκίλη ριφθεῖσα
εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γηραιοῦ φίλου της; ἀλλὰ, διὰ
τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εὐσπλαγχνίσου με! μὴ παρα-
τείνης ἐπὶ πολὺ τὴν βάσανον ταύτην.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ θύρα τοῦ πύργου ἠνοί-
γετο μὲ τὰ δύο φύλλα, καὶ τὸ λιθόστρωτον τῆς
αὐλῆς ἐκλονίζετο ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ταχυδρο-
μικῆς ἀμάξης. Οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχον καταβῆ εἰς
τὴν αὐλήν· ὁ Φρεδερίκος ὅστις τοὺς εἶχεν ἀκολου-

Θήσει ἴστατο παράμερα. Αὐτὸς ὁ δόκτωρ ἤνοιξε τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης καὶ κατεβίβασε τὴν μικρὰν κλίμακα· ἔπειτα, μὲ εὐγένειαν παλαιοῦ εὐπατρίδου, προσέφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν Κ. Μονσαβραί. Ἡ μήτηρ τῆς Λουκίλης ἦτο τόσοσ ἠλλοιωμένη, ὥστε οἱ ὑπηρεταί, συναθροισθέντες περὶ τὴν ἀμαξάν, δυσκολίαν ἐδοκίμασαν εἰς τὸ νὰ τὴν ἀναγνωρίσωσι, δάκρυα δὲ συγκινήσεως ἔρρεον ἀφ' ὅλα τὰ ὄμματα. Περιέφερε περὶ αὐτὴν βλέμμα ὀδυνηρὸν, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ δόκτορος, καὶ βραδέως ἀνέβη τὴν κλίμακα, ἐνῶ ὁ ἐφημέριος, κατὰ μέρος λαβὼν τὸν ὑποκόμητα διακοίνοεν εἰς αὐτὸν τὸ εὐτυχὲς ἀπόκρυφον. Καὶ ἐνώπιον μὲν τῶν θεραπόντων τῆς, ἡ Κ. Μονσαβραί κατέστειλε τὴν συγκίνησίν τῆς· ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλινητῆρος τινος, καὶ τὸ στήθος τῆς διερράγη εἰς λυγμούς. Οἱ δύο γέροντες καὶ ὁ ὑποκόμης, περὶ αὐτὴν καθήσαντες, θεώρουν, μὲ αἴσθημα ὁμοιάζον σχεδὸν τύπῃ τοῦ συνειδότος, τὴν ἐκρηξίν τῆς ἀπογνώσεως ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἠδύναντο, μὲ μίαν μόνην λέξιν, νὰ μεταβάλωσιν εἰς παράφορον χαρὰν.

— Φίλε μου, εἶπεν ἐκείνη τέλος εἰς τὸν ἱατρὸν ἀφοῦ καθησάχασεν ὀλίγον, δεῖξέ μου τὴν εἰκόνα τῆς θυγατρὸς μου.

— Κυρία, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ δόκτωρ, συμβουλεύσου καλῶς τὴν γενναϊότητά σου. Ἦσο ἡ δυστυχιστέρα τῶν μητέρων ἡ θυγάτηρ σου εἶχεν ἐκπνεύσει ὅτε ἐξωγράφωσαν τοὺς χαρακτῆράς τῆς· αἰσθάνεσαι τὴν δύναμιν νὰ ὑποστῆς τὴν θέαν αὐτῆς;

— Ναί, φίλε μου, ναί... Ἀλλὰ διατὶ τὰ ἀνθη ταῦτα; διατὶ ἡ διακεχυμένη αὐτὴ περὶ τὸ πένθος μου χαρὰ; Ἄ! ἐνοῶ... ἡ θυγάτηρ μου ἠγάπα τὰ ἀνθη, καὶ σὺ ἠθέλησες ὡς τὰ πάντα νὰ μ' ὁμιλῶσι περὶ αὐτῆς. Ἐκαμες καλὰ, φίλε μου· μοὶ φαίνεται ὅτι ἀναπνέω τὴν ψυχὴν τῆς μειγμένην εἰς ὅλας αὐτάς τὰς εὐωδίας... Δός μου τὴν εἰκόνα τῆς, προσέθετο μὲ νέαν ἐπιμονήν.

— Φοβοῦμαι...

— Τίποτε μὴ φοβοῦ· εἶδα ἀποθνήσκουσιν τὴν θυγατέρα μου, δύναμαι λοιπὸν τὰ πάντα νὰ ὑποφέρω.

— Εἶσαι βεβαία περὶ τούτου, κυρία;

— Ναί, φίλε μου, ναί, ἀποκρίνομαι περὶ ἐμοῦ... Φεῦ! ποτὲ ἡ ζωὴ δὲν ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς πτωχῆς Λουκίλης μου· ὁ θάνατος λοιπὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ μεταβάλῃ.

— Καλῶς, κυρία, εἶπεν ὁ ἱατρὸς· ἀφοῦ εἶσαι βεβαία περὶ σεαυτῆς, ἀφοῦ εἶσαι ἔτοιμος εἰς πάντα, ἀφοῦ πιστεύεις ὅτι δύνασαι τὰ πάντα νὰ ὑποφέρῃς... στρέψε τὴν κεφαλὴν καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ θυγάτηρ σου εἶναι ὑπεράνω σου.

Ἡ Κ. Μονσαβραὶ ἐθρομβήθη, ἐπεστράφη ζωηρῶς καὶ ἀκίνητος ἔμεινε, καταληφθεῖσα ὑπ' ἐκπλήξεως, ἀπέναντι τῆς εἰκόνας τὴν ὁποίαν ὁ Φρεδερίκος εἶχε τελειώσει ἐβδομάδας τινὰς πρὸ τῆς ἀφίξεώς τῆς.

— Ὁ Θεὸς μου! εἶναι ὄνειρον τοῦτο; ἀνέκραξεν ἡ Κ. Μονσαβραί· ζῆ, ἀναπνέει, διαλογεῖται, εἶναι ἔτοιμος νὰ λαλήσῃ! ὦ φίλοι μου! εἶναι ἡ

Λουκίλη μου, εἶναι τὸ παιδίον μου δις, ἀναστηθὲν!

— Κυρία, εἶπεν ὁ ἐφημέριος, ὁ Θεὸς κἀμνεὶ ἀκόμη θαύματα, καὶ καθεκάστην κἀμνεὶ ὅσοι δὲν τὰ βλέπουν εἶναι τυφλοὶ, ὅσοι τὰ ἀρνοῦνται εἶναι ἀγνώμονες.

— Ὁ Θεὸς ὅστις μ' ἐπῆρε τὴν θυγατέρα μου δὲν θά μὲ τὴν ἀποδώσῃ, ἐψιθύρισεν ἐκείνη θλιβερῶς κινουσα τὴν κεραλὴν.

— Ὁ Θεὸς δύναται νὰ σοῦ τὴν ἀποδώσῃ, Κυρία.

— Τί λέγεις, πάτερ μου; ... Ἄ! ἄφες, ἄφες με... εἶπεν ἡ Κ. Μονσαβραὶ μόλις κρατουμένη.

— Ναί, κυρία μου, ὁ Θεὸς δύναται νὰ σοὶ τὴν ἀποδώσῃ, ὁ Θεὸς εἶναι παντοδύναμος! προσέθετο ὁ ἱερεὺς ὑψὼν τὴν φωνήν. Κράζε τὴν θυγατέρα σου, κράζε τὴν μὲ πίστιν χριστιανικὴν... καὶ ἴσως ἰδῆς τὴν εἰκόνα ταύτην νὰ λάβῃ ζωὴν, νὰ λάβῃ σῶμα, καὶ ἀποσπασθεῖσα τοῦ περιθωρίου τῆς νὰ ἔλθῃ νὰ πέσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας σου.

Ἡ Κ. Μονσαβραὶ παρεθῆρει ἀλληλοδιαδόχως, μὲ πρκαφορὴν πρράφρονος, τὸν ἐφημέριον, τὸν ἱατρὸν καὶ τὸν ὑποκόμητα, οἵτινες καὶ οἱ τρεῖς συγχρόνως ἐμειδίωσαν. Ἀμφίβαλλον, ἐδίσταζεν ἀκόμη.

— Λουκίλη! Λουκίλη μου; ποῦ εἶσαι; ἀνέκραξε τέλος λαμπρᾶ τῆ φωνῆ.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἡ θύρα τοῦ γειτνιαζόντος δωματίου ἠνεώχθη, καὶ ἡ Λουκίλη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός τῆς.

Ὁ Φρεδερίκος εἶχε παρευρεθῆ εἰς τὸ τέλος τῆς σκηνῆς ταύτης. Εἶχε εἰσδύσῃ εἰς τὸ ἄνοιγμα παραθύρου τινός, καὶ ἐκεῖ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν μετὰ πικρίας ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον θέσις δι' αὐτὸν ἐν τῇ εὐτυχῇ ἐκείνῃ οἰκογενεῖᾳ. Οὐδεὶς τὸν ἐσυλλογίζετο, ἐκτὸς μόνου τοῦ Τούρκου ὅστις ἔλειχε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Ἠτοιμάζετο δὲ ν' ἀπομακρυνθῆ, ὅτε ἡ Κ. Μονσαβραὶ τῷ ἀπέσθυνε γιλικαῦς τινας λόγους· εἶχε μάθει ὅτι εἰς τὸν νέον αὐτὸν ἐχρεώσται τὴν εἰκόνα τῆς θυγατρὸς τῆς. Ἐν τῇ μέθῃ τῆς χαρᾶς αὐτῆς, δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, οὐδὲ ἠπόρει πῶς εὐρίσκετο εἰς τὸν πύργον.

Ἀφοῦ ἀπεκρίθη ψελλίζων, ὁ Φρεδερίκος ἀπεχώρησε καὶ διῆλθε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας πλανώμενος διὰ τῆς πεδιάδος, ἐπισκεπτόμενος διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ μέρη τὰ ὁποῖα εἶχε τοσοῦτον ἀγαπήσει καὶ τὰ ὁποῖα συνεπλήρουν τὴν εἰκόνα τῆς Λουκίλης. Ἐγύσθη εἰς γαλακτοπηγεῖόν τι, καὶ δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κατάλυμά του παρὰ ἐπελθούσης τῆς νυκτός. Ἡ οἰκία τοῦ δόκτορος ἦτο κενὴ· ὁ δόκτωρ δὲν εἶχεν ἀφήσει τὸν πύργον. Ὁ Φρεδερίκος ἠσχολήθη ἀμέσως πρὸς ἐτοιμασίαν τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐνῶ δὲ ἔβαλλον εἰς τάξιν τὰ μολυβδοκόκκονδουλα καὶ τὰς γραφίδας του, ἤκουσέ τινα κρούοντα εἰς τὴν θύραν, καὶ ὑπὸ ἐκπλήξεως οὐκ ὀλίγας ἐκυριεύθη ἀναγνωρίσας ἐπὶ τῆς φιλίας τὸν ὑποκόμητα τοῦ Μονσαβραί.

Ὁ ὑποκόμης εἶχε τὸ πρόσωπον ἀπαθὲς, τὸ ἠθος ψυχρὸν καὶ μεμετρημένον, κομψότητα ποτὲ μὴ παραλλάσσουσαν, εὐγένειαν τόσοσ λεπτολόγων.

ὥστε ἐπλησίαζε τὴν προπέτειαν, συμπεριφορὰν τόσον ἐπιτετηθευμένην, ὅπως τι τόσον ἀπελπιστικὸν, ὥστε ἀφοῦ ἐπὶ μίαν ὥραν κήτεες τὸν ὑποφέρει σὺ ἤρχετο νὰ ρίψῃς εἰς κβρακας τὸν πῖλόν σου, νὰ περιπατῆς ἀνυπόδουτος, καὶ μὲ τὰς χεῖράς σου νὰ τρώγῃς· εὐγενῆς κατὰ τὰ ἄλλα, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι τοῦτο, οὐδὲ θέλω νὰ φέρω ἄλλην ἀπόδειξιν πρὸς τὴν ἀφοσίωσίν σου πρὸς τὴν νύμφην σου, καὶ τὴν φιλοστοργίαν σου πρὸς τὴν ἀνεψιάν σου, τοιοῦτος ἦτον ὁ ὑποκόμης τοῦ Μονσαβραῖ, ὅστις ἐθεωρεῖτο γενικῶς ὡς τέλειος εὐπατριδῆς. Μεταξὺ ἄλλων ἀξιώσεων εἶχε καὶ ὅτι ἀγαπᾷ τὰς ὠραίας τέχνας καὶ ὅτι ἐννοεῖ καὶ ἀπὸ αὐτάς. Ἀλλὰ περὶ τῶν ζωγράφων εἶχεν ἄλλην ιδέαν πολὺ ὀλίγον κολακευτικὴν δι' αὐτούς· διότι τοὺς ἐθεώρει ὡς γένος τι παραφυῶν τοῖς ἀνθρώποις ζῶων, τὰ ὁποῖα μετεῖχον κατὰ μὲν τὸ λογικὸν τῆς φύσεως τοῦ κάστωρος, κατὰ δὲ τοὺς τρόπους εἰρακουσίου Ἀμερικανοῦ, καὶ τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς ἔθεσεν ἐπὶ τῆς γῆς μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ζωγραφίζωσι εἰκόνας, ἢ νὰ γλύφωσι ἀνδριάντας. Καὶ μόνος ἄρα ὁ πῖλος τοῦ Φρεδερίκου ἐβύθησεν αὐτὸν εἰς βαθεῖαν ἐκπλήξιν.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν Φρεδερίκον χαριετήσας αὐτὸν καὶ καθίζων πλῆσιόν σου· ὁ ἰατρὸς Βικέντιος μᾶς ἔθεσεν ὑπ' ὄψιν ὅλα ὅσα περὶ τῆς ἀνεψιάς μου ἔκαμες. Αὐτοῦμαι εἰλικρινῶς διότι δὲν περιῆλθον ταῦτα εἰς γνώσιν μου ταχύτερον. Ὁ καιρὸς σου εἶναι πολύτιμος. Εὐχαριστοῦμαι ἀναγνωρίζων αὐτὸ, ἀλλ' ἢ εἰκὼν τῆς Λουκίλης εἶναι ἀληθῶς θαῦμα. Μὴ ἐκλάβῃς δὲ τὴν φιλοφροσύνην ταύτην ὡς λόγον τοῦ ἀέρος· ἐπεσκέφθη τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Ἰταλίαν, τὴν Βελγίαν, ἀλλὰ, τὸ ὁμολογῶ, ὀλίγας γραφὰς εἶδα εὐχαριστησάσας με τόσον. Προσδιόρισεν λοιπὸν σὺ ὁ ἴδιος τὴν τιμὴν τῆς ἐργασίας σου, ὅση δὲ καὶ ἂν ἦναι, ποτὲ δὲν θέλω νομίσει ὅτι ἐπλήρωσα ἀκριβῶς ἐργασίαν τόσον ὠραίαν.

Τελειῶνων τὴν ὀμιλίαν, ὁ ὑποκόμης ἤνοιξε τὸ χαρτοφυλάκιόν σου. Ὁ Φρεδερίκος τὸν εἶχεν ἀκούσει χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ. Ἀλλ' ὅταν τὸν ἶδε ἀνοίξαντα τὸ χαρτοφυλάκιον, ἠσθάνθη ὅλον τὸ αἷμα τοῦ ἀναρρέυσαν εἰς τὸ πρόσωπόν σου· ἐμάντευσεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἀνθρώπον ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι πᾶσαι αἱ ἐκδουλεύσεις δύνανται ν' ἀγορασθῶσι μὲ ἀργύρια.

— Σὲ στέλλει ἡ Κ. Μονσαβραῖ, κύριε; ἠρώτησε μὲ φωνὴν σταθεράν.

— Ἡ ἀδελφὴ μου καταγίνεται ὅλη εἰς τὴν θυγατέρα της, καὶ δὲν ἐσκέφθη ἀκόμη νὰ σὲ συλλογισθῇ. Συγχώρησέ με λοιπὸν, ἀγαπητέ μου κύριε...

— Δὲν μὲ χρεωστεῖς τίποτε, κύριε ὑποκόμης, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Φρεδερίκος. Ἡ ἐργασία μου, ἀφοῦ οὕτως εὐαρεστεῖσαι νὰ τὴν ἀποκαλῆς, ἐπληρώθη πέραν τοῦ δέοντος διὰ τοῦ συγκινητικοῦ θεάματος, τὸ ὁποῖον εἶδα σήμερον τὸ πρῶτ'. Δὲν θέλω ἄλλην ἀμοιβὴν παρὰ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς Κ. Μονσαβραῖ.

— Καὶ ὁμοῦ, κύριε...

— Μὴ ἐπιμένῃς, κύριε ὑποκόμης, εἶπεν ὁ Φρε-

δερίκος μὲ τόνον φωνῆς ξηρὸν καὶ μὴ ἐπιδεχόμενον ἐπανάληψιν.

Ὁ ὑποκόμης ἐνόησεν ὅτι εἶχε πράξει ἀτόπημα. Ἠγέρθη λοιπὸν ὀλίγον τεταραγμένος, καὶ ἀπεχώρησεν ἀναδιπλασιάζων τὰς φιλοφρονήσεις σου.

— Ποῦ διάβολο πηγαίνει καὶ τρίβεται ἡ ἀλαζονεία! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀπωθῶν τὴν κιγκλίδαν τοῦ κήπου. Ἀφ' οὗτου εἰς αὐτοκράτωρ ἐπλάσε τὴν γραφίδα τοῦ Τιτιανοῦ, δὲν ὑπάρχει χρωματοτρίβης ὅπου νὰ μὴ νομίζῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὡς μεγάλου κύριου.

Μίαν ὥραν ὕστερον, ὁ ἰατρὸς Βικέντιος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν σου. Ἐτελείωσε δὲ τὴν ἐσπέραν σου μετὰ τοῦ νέου αὐτοῦ φίλου· ἦτον ἡ τελευταία τὴν ὁποίαν ἐμελλον νὰ διέλθωσιν ὁμοῦ. Ὁ Φρεδερίκος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας σου· ἀλλ' ἦλθε στιγμή καθ' ἣν μὴ δυνῆθεις πλέον νὰ εἶναι κύριος ἑαυτοῦ, ἐκρυσῆ τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς σου καὶ ἔχυσεν ἄφθονα δάκρυα. Ὁ γέρον ἐγνώριζε τὴν πηγὴν τῶν θρήνων τούτων· δὲν εἶχεν ἀνάγκη τῆς ἐξομολογήσεως τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου νέου διὰ νὰ μάθῃ τί ἔπραξε. Τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας σου καὶ πολλὴν ὥραν τὸν ἐκράτησεν ἐνηγκαλισμένον.

— Ἐλα, τέκνον μου, ἔχε γενναιότητα! τοῦ ἔλεγε· ἡ συναίσθησις τοῦ ἀγαθοῦ τὸ ὁποῖον ἐπραξες ἄς σὲ ἐνδυναμώσῃ καὶ σ' ἐκβάλῃ τῆς ἀπογοήσεως ταύτης. Μόνη ἡ καρδιά σου δὲν εἶναι πληγωμένη κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεώς σου μόνος δὲν θὰ κλαίῃς. ἔχε γενναιότητα, Φρεδερίκε μου φίλτατε· ἔσο γενναῖος καὶ διὰ σεαυτὸν καὶ δι' ἐκείνην. Τρεῖς μεγάλοι ἰατροὶ ὑπάρχουσι, οἱ ὁποῖοι δὲν γράφουσι μὲν συνταγὰς, θεραπεύουσιν ὅμως περισσοτέρους ἀσθενεῖς παρὰ πᾶσα ἢ ἐπιστήμη. Ὅθ' σὲ ἰατρεύσουν, φίλε μου· οἱ τρεῖς οὗτοι ἰατροὶ εἶναι ἡ ἐργασία, ἡ τέχνη, καὶ ὁ χρόνος. Ὅθ' ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ ὀδύνη ἣτις σὲ βασανίζει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, δὲν θὰ ἦναι πλέον διὰ σὲ παρὰ μειδιῶσά τις εἰκὼν, ἢ φαιδροτέρα, ἢ ἀγιωτέρα τῶν ἐνθυμήσεων ἄς θὰ σὲ ἀφήσῃ ἡ νεότης.

Τῇ ἐπαύριον, μετὰ μεσημβρίαν, ὁ Φρεδερίκος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ δόκτορος, παρουσιάζετο εἰς τὸν πύργον, ἐν ἐνδύμασι ὁδοιπορίας. Ἡ Κ. Μονσαβραῖ, ἡ Λουκίλη, ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ ἐφημέριος ἦσαν συνηγμένοι εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Κυρία, εἶπεν ἀφοῦ εὐσεβάστως ἐχαίρησε τὴν Κ. Μονσαβραῖ χωρὶς νὰ τοιμήσῃ νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς Λουκίλης, ἔρχομαι νὰ σὰς ἀποχαίρητέσω. Σὰς εἶμαι τούντεθεν ἀνοφελές· τὸ ὀλίγον τὸ ὁποῖον ἠδυνάμην νὰ πράξω, τὸ ἔπραξα. Ἡ θεὰ τῆς εὐτυχίας σου δὲν θὰ ἐξέληθ' ποτὲ τῆς καρδίας μου. Ἡ γλυκυτέρα χαρὰ μου, ἢ προσφιλεσττέρα ἀλαζονεία μου θὰ ἦνε πάντοτε τὸ νὰ συλλογίζομαι ὅτι ἠδυνήθην νὰ λάβω, ἐγὼ ὅστις εἶμαι τόσον μικρὸν πρᾶγμα, θέσιν τινὰ ἐν τῇ ζωῇ σου, κυρία μου.

Ἀλλὰ μόλην τὴν σταθερὰν ἀπόφασίν σου τοῦ νὰ

κρύψη πᾶν ὅ,τι ὑπέφερε, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ |
μέχρι τέλους. Ἡ γλώσσά του ἐμπερδεύετο, οἱ λόγοι
του καθίσταντο συγκεχυμένοι. Ἄλλ' ἐνώ ἔστρεφε
τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ κρύψη τὴν συγκίνησίν του,
παρητήρησε δύο δάκρυα ἐπὶ τῶν πρεσιῶν τῆς Λου-
κίλης, καὶ ἔπειτα νὰ κλαύσῃ ἠσθάνθη ἑαυτὸν.

— Οὕτω λοιπὸν, κύριε, φεύγεις ὅτε ἐγὼ φθάνω,
εἶπεν ἡ Κ. Μονσαβραὶ παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ κα-
θήσῃ, λυποῦμαι μὲν διὰ τοῦτο, ἀλλὰ δὲν παραξε-
νεύομαι διόλου· διότι ἔχεις τόσον καιρὸν νὰ ἰδῆς
τὴν μητέρα σου, τὴν ἀδελφὴν σου! Καὶ ἔπειτα αἱ
ἐργασίαι τῆς ἐπιστήμης σου σὲ προσκαλοῦν εἰς Πα-
ρισίους· διότι μόνον εἰς Παρισίους ἀποκτάται ἡ
φήμη. Ἐπεθύμουν νὰ σὲ κρατήσω πλησίον μου,
διότι μόλις ἔλαβα τὸν καιρὸν νὰ σ' εὐχαριστήσω·
ἀλλὰ θὰ ἴπο μεγάλη μου ἀξίωσις· ἴσως ἤθελες μού
κάμει καὶ τὴν χάριν αὐτὴν, ἀλλ' ἐγὼ αὐτὴ, κύριε,
δὲν ἤθελα συγχωρήσει ἑαυτὴν διὰ τοῦτο.

Ἐκαστος τῶν λόγων τούτων εἰσήρχετο ὡς αἰχ-
μὴ σιδηρὰ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Φρεδερίκου. Ἐν τῇ
ἀφῶν ὀδύνῃ του, κατηγορεῖ τὴν Κ. Μονσαβραὶ
ὡς ἀχάριστον καὶ ψυχρὰν. Διότι, ἀληθῶς εἶπεν,
δὲν ἦσαν τοιοῦτοι οἱ ἀποχαιρετισμοὶ τοὺς ὁποίους
εἶχεν ὄνειροπολήσει. Εἶχεν ἐλπίσει ἐπὶ ἀθῶας ἐκ-
φράσεως αἰσθήματος εἰλικρινοῦς, καὶ δὲν ἀπῆντα
παρὰ τὴν προσποιητὴν ἐκείνην εὐγένειαν τὴν ὁποί-
αν δίδει ἡ ἔξις τοῦ κόσμου.

Ἠγέρθη λοιπὸν ὁπως ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἡ Κ.
Μονσαβραὶ τὸν ἐμπόδισε καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ κα-
θήσῃ ἐκ νέου. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ συνδιάλεξις
ἔλαβε ῥοὴν εἰλικρινέστερον καὶ πλέον οικειοκῆν.
Ἡ ἀριστοκρατίς ἠρώτα τὸν καλλιτέχνην περὶ τῆς οἰ-
κογενείας, τῶν δοκιμῶν, τῶν σχεδίων του. Ἐκάστη
ἀπόκρισις τοῦ Φρεδερίκου τῇ ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ
ἀγαθὸς δόκτωρ καὶ ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος δὲν εἶχον
υπερβῆ τὴν ἀλήθειαν, ἐπαινοῦντες, ἐκθειάζοντες
τὰς διαθέσεις τοῦ νεανίου. Ἡ Λουκίλη εἰσίγα μὲν,
πλὴν τὸ πρόσωπόν της ἐπρόδιδεν ὅλην τὴν ἀγω-
νίαν της. Ἡ Κ. Μονσαβραὶ τὴν ἔβλεπε κρυφίως,
καὶ ἐνίοτε ἠτένιζεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα τὸ ὁποῖον
ἐφαίνετο καταβαίνειν μέχρι τοῦ μυχοῦ τῆς ψυχῆς της.

— Θέλω μολοντούτο, κύριε, νὰ δείξω τὴν εὐ-
γνωμοσύνην μου πρὸς σὲ, εἶπε μεταβάλλουσα αἰ-
φνιδίως τὸν ῥοὴν τῆς συνδιάλεξεως. Γνωρίζω ὅτι
ἀπεποιήθης τὰς προσφοράς τοῦ ἀδελφοῦ μου· εὐ-
χαριστοῦμαι μάλιστα νὰ πιστεύσω ὅτι θέλεις μὲ
χαρακτηρίσει ὡς ἥττον σκληρὰν. Δὲν θ' ἀναχω-
ρήσῃς, δὲν δύνασαι ν' ἀναχωρήσῃς χωρὶς νὰ φέρῃς
μετὰ σεαυτοῦ εὐθύμημά τι τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

Ὁ Φρεδερίκος, πληγῶθεις, σχεδὸν ταπεινωθεὶς,
ὡς τὴν προτεραιάν ἀκούων τοῦ ὑποκόμητος, τὸν
θάνατον ἔχων εἰς τὴν καρδίαν ἠγέρθη καὶ ἔρριψεν
ἐπὶ τῆς Κ. Μονσαβραὶ βλέμμα ὀδυνηρὰς ἐπιπλή-
ξεως. Πάντες οἱ παρευρισκόμενοι εἰς τὴν σκηνὴν
ταύτην εἶχον ἐγερθῆ ταυτοχρόνως. Ἡ Λουκίλη,
λειποθυμοῦσα καὶ λευκὴ ὡς τὸ σάβανον, ἐστηρί-
ζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἱατροῦ, ὅστις μετεἶχε
κρυφίως τῆς βρασάνου τῶν δύο νέων.

— Κυρία, εἶπεν ὁ νέος, ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀ-
ναχωρήσω· ἡ ἡμέρα εἶναι προχωρημένη, ταξιδεύω
πέζῃ, καὶ ὁ πρῶτος σταθμὸς μου εἶναι μακρὰν.

— Ὁ Κύριος θὰ συγχωρήσει τοῦλάχιστον, εἶ-
πεν ὁ ὑποκόμης μετὰ φιλοφροσύνης ὄλως αὐλικῆς,
νὰ ὑπάγῃ ἐπὶ τοῦ ὀχήματός μου μέχρι τῆς πρῶ-
της πόλεως.

— Ὁ κύριος ὑποκόμης δεικνύει πολλὴν ἀγα-
θότητα πρὸς ἐμὲ, ἀπήντησεν ὁ Φρεδερίκος ὅστις δὲν
ἠδυνήθη νὰ ἐμπόδισῃ ἑαυτὸν τοῦ νὰ μὴ μειδιάσῃ.

Ἡ Κ. Μονσαβραὶ εἶχε πλησιάσει εἰς αὐτὸν καὶ
ἀπὸ τινων στιγμῶν τὸν ἔβλεπε μετὰ τρυφερότητος
ἀφράστου. Εἶχε τέλος μαντεύσει τὰ πάντα, τὰ
πάντα εἶχεν ἐννοήσει.

— Νέε, εἶπεν εἰς τὸν Φρεδερίκον, μὲ φωνὴν
τόσον γλυκεῖαν ὥστε ἐκείνος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν
τοῦ ἐτοίμην νὰ διαρραγῇ, ὑπάρχει ἀμοιβὴ τις τὴν
ὁποίαν δὲν θ' ἀρνήθῃς· ἴσως, ἡ μόνη τὴν ὁποίαν
δύναμαι νὰ σοὶ δώσω, ἡ μόνη ἣτις ἤθελεν εἶσθαι
ἀξία σου. . . Λουκίλη μου, δός μοι τὴν χεῖρά σου.

Ἰποστηριζομένη ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ ἐφη-
μερίου, ἠμιθνής, ὑπομειδιώσα, ἡ Λουκίλη ἐχώρησε
πρὸς τὴν μητέρα της.

Ἡ Κ. Μονσαβραὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς
της, τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν τοῦ νεανίου, καὶ ἐνόηουσα
ἀμφοτέρους εἰς ἓνα ἐναγκαλισμὸν, τοῖς εἶπε.

— Εἶσθε τέκνα μου καὶ οἱ δύο.

Ὁ ἱατρὸς καὶ ὁ ἐφημέριος ἐκλαίον. Ὁ ὑποκόμης,
ἀπαθὴς, ἠρνεῖτο νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ
τὰ ὄτᾳ του.

Ἡ Κ. Μονσαβραὶ ἐστράφη πρὸς αὐτόν.

— Δὲν τὸ ἐστοχάσθης αὐτό; εἶπε.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἔχι, ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης.

— Λοιπὸν ἄς ἦναι! ἀδελφέ μου, προσέθετο
εὐθύμως, θὰ ἔχωμεν εἰς τὴν οἶκον ἐνεῖαν ἡμῶν καὶ
ἓνα καλλιτέχνην.

Ὁ ὑποκόμης ἔδραξε τὰ ἰχέλιον του καὶ ἀπεκρίθη
μετ' ἀξιοπρέπειας.

— Τῶν ἀνιόντων μου τίς ἐγνώρισεν ἄλλοτε τὸν
Λεονάρδον Βίνσιον καὶ τὸν Πριματίκιον εἰς τὴν
αὐλὴν τοῦ Φοντενεβλό· ἀνέκαθεν ἐνεψυχώσαμεν
τὰς τέχνας.

— Ὁ ἅγιος Μαυρίκιος δὲν εἶναι ἀχάριστος, εἶ-
πεν ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ
Φρεδερίκου.

Διότι ὁ εὐσεβὴς γέρον δὲν ἐδίσταζε νὰ κηρύττῃ
τὴν παρέμβασιν τοῦ πολιούχου ἀγίου εἰς τὴν εὐ-
τυχῇ λύσει τῆς ἱστορίας ταύτης.

Μετά τινος ἡμέρας ἡ οἰκογένεια τοῦ Φρεδερίκου
ἔφθασεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Μονσαβραὶ.

Ὁ Φρεδερίκος ἐνηγαλίσθη τὴν ἀδελφὴν του, καὶ
φέρων αὐτὴν πρὸς τὴν Λουκίλην.

— Εἶχον ἀναχωρήσει, τῇ εἶπε, διὰ νὰ σοὶ συλ-
λέξω προῖκά τινα, καὶ εἰς τὴν ὁδὸν μου ἀπήντησα
τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐτυχίαν! (Ἐκ τοῦ Γαλλ.).